

Hồi 16

Chuông Tang

iếng chuông đã ngừng, dư âm vẫn còn vang vọng. Phó Hồng Tuyết đã đến bên ngoài cửa lớn của Thiên Long cổ tự.

Kiến trúc cũ kỹ xám xịt tuy đã lỗi thời, lại vẫn có thể tưởng tượng mơ hồ đến quá khứ hoành đại trang nghiêm. Trong viện có một cái đỉnh đồng ố rỉ to lớn nặng ngàn cân, trên bậc thang đá cũng phủ đầy rêu xanh, tuy hiển lộ nhiều phần suy đồi, nhưng đại điện hùng vĩ vẫn cao ngất như núi, đình trụ quanh viện cũng tráng kiện to lớn như hông cạp.

Ngôi chùa đã trải qua bao thăng trầm đó, làm sao có thể đột nhiên sụp đổ ?

"Lời nói của hòa thượng điên đương nhiên là lời nói điên khùng".

Trong đại điện cung phụng thần thánh, đã lâu không còn hương hỏa rượu thịt của nhân gian, lại vẫn còn cao cao tại thượng, trông coi sự ngu muội và bi thống của nhân loại.

Góc điện đã kết đầy mạng nhện, tấm thần幔 bạc màu đọng đưa trong gió, không nghe thấy tiếng người, cũng không nhìn thấy bóng người.

Người nào đã đánh chuông ?

Phó Hồng Tuyết im lặng đứng trước thần幔, tâm lý đột nhiên có một thứ cảm giác kỳ quái, đột nhiên muốn quỳ xuống, quỳ trước tượng Phật dát vàng đã bạc màu, cầu khẩn bình an cho Trác Ngọc Trinh cùng đám trẻ.

Đó là lần thứ nhất trong đời hấn biến thành tôn kính như vậy, nhưng hấn tịnh không quỳ xuống, bởi vì ngay lúc đó, ngoài đại điện đột nhiên vọng vào một tiếng "coong".

Hấn quay đầu nhìn ra, thấy bên ngoài có một đạo đao quang như cầu vồng múa lượn lóe chớp.

Đao quang bay qua, trụ đình to dày như hông cạp lập tức bị chém đứt, chỉ nghe "coong coong" đình tai, đại điện cao ngất như núi đột nhiên bắt đầu dao động.

Hấn vừa ngẩng đầu, lập tức phát hiện trên nóc điện có một xà gỗ cực to đã bị chém tạt đứt làm đôi. Hòa thượng điên đó tịnh không nói chuyện điên khùng. Đao quang múa lượn quấy phá chớp lóe qua đại điện, tòa cổ tự thiên niên cao ngất đó không ngờ đã gần muốn sụp.

Đó là loại đao gì ? Sao lại có uy lực đáng sợ như vậy ?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao của hấn.

Thanh đao của hấn vốn là lợi khí thiên hạ vô song, nhưng thanh đao của hấn tuyệt không có uy lực đáng sợ như vậy.

"Ầm" một tiếng chấn động, đại điện đã sập mất một góc.

Nhưng Phó Hồng Tuyết tịnh không ngã gục.

Núi có thể lở, đất có thể nứt, có những người lại vĩnh viễn không ngã gục !

Một góc đại điện vừa sập xuống, đất đá bụi bặm bay tán loạn bao phủ không gian.

Phó Hồng Tuyết lại vẫn đứng yên bất động.

Bên ngoài không những có Thiên Vương Trảm Quỷ Đao đủ để làm cho thần nô quỷ oán, hơn nữa không biết còn có bao nhiêu sát cơ làm cho người vô phương dự đoán.

Chàng đột nhiên cười lạnh.

- Miêu Trảm Quỷ, đao của ngươi là một thanh đao tốt, người của ngươi lại nhỏ mọn tầm thường, sao ngươi không dám cùng ta chính diện đối đầu, lại chỉ dám lộng quỷ sau lưng ?

Đao quang biến mất, ngoài đại điện lại có người cũng cười lạnh:

- Chỉ cần ngươi không chết, đến hậu viện gặp lại.

Tiếng cười Thiên Vương trảm quỷ đó như quỷ khóc, gần từng tiếng nói tiếp:

- Ta nhất định đợi ngươi.

"Ta nhất định đợi ngươi".

Cũng cùng một câu, cũng năm chữ, phát ra từ miệng người khác, có ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Lúc đó, Phó Hồng Tuyết không ngờ lại đột nhiên nhớ đến ả đàn bà sặc mùi hoa lài, nhớ đến ả ngã xuống đất, ánh mắt dâng đầy một thứ thống khổ, bi thương, và tuyệt vọng đó.

Ả cũng là người. Vô luận là loại người nào, đều không thể tự nguyện chịu nhận thứ vũ nhục một đời của ả như vậy, vĩnh viễn đều giống như bị giam cầm trong căn phòng rung rinh đục vọng sắp đổ sập xuống, trước mặt cũng không có đường tiến ra, sau lưng cũng không có lối thoái lui, chỉ còn đợi gạch đá bụi bặm rớt xuống, đè trên thân người ả.

Tay Phó Hồng Tuyết nắm chặt, đột nhiên bắt đầu đi ra ngoài, hấn đi rất chậm, phong thái bước đi xem ra còn vương vấn nỗi thống khổ xấu xa đó. Nhưng hấn một khi đã bắt đầu bước ra, tuyệt không dừng chân.

Cửa đã đổ sập. Cát bụi bốc mù mịt, che kín mắt hấn, hấn từ trong đám gạch gỗ vỡ

vụn đó từ từ bước ra.

Lại có một tiếng "ầm" chấn động như trời lở đất nứt, chính giữa đại điện đã sụp xuống.

Gỗ gạch vụn như những mũi tên bắn ra đằng sau lưng hắn.

Hắn không quay đầu, hắn thậm chí cả chớp mắt cũng không chớp. Đó không những cần phải có lực trấn định kinh người, còn phải có dũng khí gặp tai biến vẫn tuyệt đối bất biến, bởi vì hắn có thể trấn định.

Bởi vì hắn có dũng khí, cho nên hắn tránh được sát cơ thứ nhất.

Hắn vừa bước ra cửa đại điện, bên ngoài ít nhiều có năm chục mũi ám khí lóe lên bắn tới.

Nếu quả hồi nãy hắn thất kinh quay đầu, nếu quả tinh thần hắn sụp đổ, hắn đã phải trúng ám khí ngã gục.

Ngã gục giống như tòa điện đường sau lưng.

--- Dũng khí và lòng tin, là rường cột của con người, chi trì nhân loại trường tồn.

--- Chỉ cần hai rường cột đó không đứt đoạn, nhân loại vĩnh viễn không diệt vong.

Ám khí vừa đánh hụt, lại có hai đạo hàn quang như cầu vồng hợp nhau bay tới, là một thanh kiếm, một lưỡi câu.

Dao của Phó Hồng Tuyết đã rút ra khỏi vỏ, dao quang lan rộng, người của hắn đã ụp tới.

Hắn không dám ngừng lại quan sát, hắn không biết còn có bao nhiêu mai phục trí mệnh.

Cái đỉnh đồng giữa viện vẫn còn đó. Thân hình gầy còm của hắn vọt phóng lên như ngọn tiêu thương, rơi trên đỉnh đồng.

Một cơn gió phát qua, hắn có cảm giác lạnh như đao cắt, cắt trên vai hắn, cắt một đường dài bốn phân. Một kiếm một câu đó hợp lực tấn công hung hiểm cỡ nào, nếu không phải bản thân lọt vào tình huống đó, tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Trên vai hắn đã lưu huyết, mũi đao cũng lưu huyết. Máu trên mũi đao là của ai ?

Thanh câu đó, đương nhiên là binh khí của Công Tôn Đồ, kiếm lại tuyệt đối không phải là Tùng Văn cổ kiếm của Dương Vô Kỵ.

Thanh kiếm đó còn nhanh hơn so với Dương Vô Kỵ, càng khó đỡ hơn, càng đáng sợ hơn, hà huống tay cầm kiếm của Dương Vô Kỵ đã bị chém đứt.

Vết thương trên vai của Phó Hồng Tuyết là vết kiếm thương, ai đã trúng đao thương ?

Đại điện cơ hồ đã hoàn toàn sụp đổ, lúc hấn quay đầu nhìn lại, đã không còn thấy bóng người.

Nhất kích không trúng, toàn thân thoái lui, đó không những là quy củ của Tinh Tú Hải, cũng là nguyên tắc mà đám lão luyện giang hồ tuân thủ.

Nhưng Thiên Vương Trảm Quỷ Đao vì sao lại không xuất hiện ? Lần thứ nhất chém đứt làm đôi con ngựa đang phi, lần thứ nhì chém hủy đại điện, vì sao lại không nhắm Phó Hồng Tuyết mà xuất thủ ? Gã có quả thật đang đợi Phó Hồng Tuyết ở hậu viện không ?

o0o

Trong hậu viện thanh nhã u tĩnh, lại không thấy bóng người, trong một mảnh rừng dâu xanh ngắt, có tiếng người hát nhỏ, ca khúc ôn nhu uyển chuyển, làm cho người ta cảm thấy thê lương tiêu hồn.

Trong rừng có một mái hiên ba gian, cửa lớn cửa sổ đều mở toang.

Đi vào rừng cây, đã có thể nhìn thấy một người khổng lồ như thiên thần, chân thông xuống, ngồi trên tấm chiếu trái trên một cái giường gỗ, đầu tóc bù xù, chít một vòng khăn vàng quanh đầu, trên người khoác một vuông vải vàng không có ống tay, bên dưới mặc một cái váy da hổ rằn rện, đôi mắt lóe sáng như mắt báo, da dẻ toàn thân màu đồng bóng nhoáng cũng chiếu ngời lấp lóe, nhìn giống như một người khổng lồ khai thiên tích địa thuở thái cổ hồng hoang, lại giống như một chiến thần bất bại trong thần thoại Ba Tư.

Bốn nữ nhân vận áo mỏng bao xung quanh người gã, một người tay nâng chén vàng, ngồi trên đầu gối gã, một người chải tóc cho gã, một người cởi giày cho gã, còn có một người ngồi xa xa sau lưng, hát nhỏ nhỏ.

Bọn họ chính là những người ngồi cùng xe với Quỷ Ngoại Bà hôm đó, bọn họ tuy còn trẻ, lại đặc biệt có một thứ phong vận của một người vợ thành thực.

Nếu không phải là người vợ thành thực, làm sao có thể chịu đựng gã khổng lồ tráng kiện này ?

Góc nhà có một cái lư hương, bên trên có treo một thanh đao, cán đao uốn khúc dài một thước ba tấc, lưỡi đao dài bảy thước chín tấc, vỏ đao làm bằng da cá mập hoa lệ, khảm châu bảo mát mắt.

Thanh đao đó có phải là Thiên Vương Trảm Quỷ Đao ? Người đó có phải là Miêu Thiên Vương ?

Phó Hồng Tuyết đập chân trên lá, từ từ đi tới. Chàng đã thấy con người đó, trên mặt chàng tuy hoàn toàn chưa có biểu tình gì, nhưng toàn thân mỗi một sợi dây thần kinh đều đã căng thẳng.

Lực có thể đánh sập cả điện đường, đao có thể chém ngựa đang phi đứt làm đôi, tài năng đó vốn chỉ tìm ra trong thần thoại, nhưng hiện tại lại đã xuất hiện trước mặt chàng.

Nữ nhân ngồi dưới cửa sổ hát nhỏ, quay đầu nhìn vào mắt chàng, tiếng hát vẫn như trước, nghe lại càng mê lương hơn.

Nữ nhân đang bưng kim bôi đột nhiên thở dài một tiếng:

- Một con người tốt, vì sao lại cúi mình chịu chết như vậy ?

Nữ nhân đang chải đầu lạnh lùng đáp:

- Bởi vì hắn cho dù có sống, nhất định cũng không cảm thấy tốt hơn.

Nữ nhân cởi giày lại mỉm cười:

- Tôi thích coi giết người.

Nữ nhân chải đầu thốt:

- Giết người đó lại vị tất đã hấp dẫn.

Nữ nhân cởi giày hỏi:

- Sao vậy ?

Nữ nhân chải đầu đáp:

- Nhìn sắc mặt của hắn, con người đó có thể cả một giọt máu cũng không có.

Nữ nhân bưng chén nói:

- Cho dù là có, cũng nhất định là máu lạnh.

Nữ nhân tháo giày lại cười:

- Máu lạnh vẫn tốt hơn so với không có máu, tôi chỉ hy vọng hắn còn một chút máu là đủ rồi, tôi luôn là một nữ nhân rất dễ thỏa mãn.

Phó Hồng Tuyết dừng lại bên cửa sổ, bọn họ nói cái gì, hắn chùng như cả một chữ cũng không nghe thấy.

Hắn quả thật cả người cũng không thèm để ý.

Bởi vì toàn bộ tinh thần của hắn đều đã tập trung trên thân con người giống như thiên thần cổ đại kia.

Hắn đột nhiên hỏi:

- Miêu Thiên Vương ?

Miêu Thiên Vương đã gơ bàn tay không lồ ra, nắm lấy cán đao cong cong.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đó là Thiên Vương Trảm Quỷ Đao ?

Miêu Thiên Vương lạnh lùng đáp:

- Có lúc trảm quỷ, có lúc giết người, chỉ cần đao rút ra khỏi vỏ, vô luận là người hay quỷ đều phải chết dưới đao.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Rất tốt.

Cặp mắt báo của Miêu Thiên Vương lộ vẻ kinh ngạc:

- Rất tốt ?

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Đao của người đã ở trong tay, người của ta đã ở dưới đao, không phải là tốt sao ?

Miêu Thiên Vương mỉm cười:

- Rất tốt, đích xác rất tốt.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ tiếc ta còn chưa chết.

Miêu Thiên Vương nói:

- Sinh tử vốn là chuyện trong chốc lát, ta không gấp, người sao lại gấp vậy ?

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Vuông lụa quấn trên cán đao tím thẫm, giống như màu máu đã ngưng kết.

Tay của Miêu Thiên Vương vuốt ve cán đao nhẹ nhàng, hỏi:

- Người đang đợi ta bạt đao ?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Miêu Thiên Vương hỏi:

- Lời đồn trong giang hồ đều nói đao của người nhanh thiên hạ vô song ?

Phó Hồng Tuyết không phủ nhận.

Miêu Thiên Vương hỏi:

- Người tại sao lại không bạt đao trước ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta muốn thấy đao của người.

--- Ta nếu bạt đao trước, đao của người chỉ sợ vĩnh viễn không có cơ hội rút ra khỏi vỏ.

Câu nói đó tuy hấn không nói ra, nhưng ý tứ tàn độc đó của hấn rất rõ ràng minh

bạch.

Miêu Thiên Vương đột nhiên cười lớn, chợt đứng dậy, nữ nhân ngồi trên đầu gối lập tức té lăn xuống sàn.

Người gã cao ngoài chín thước, ôm một vòng tay cũng chưa đủ, càng lộ vẻ oai phong凛冽.

Cũng có thứ người như gã mới có thể dùng thanh đao đó.

Phó Hồng Tuyết đứng trước mặt gã, không khác gì một con hắc báo trước mặt hùng sư.

Hùng sư tuy oai phong đáng sợ, hắc báo tuyết không thoái lui.

Miêu Thiên Vương cười không ngừng:

- Người nhất định muốn nhượng ta bạt đao trước ?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Miêu Thiên Vương hỏi:

- Người không dùng khiên chắn đỡ ?

Phó Hồng Tuyết cười lạnh.

Ngay lúc đó, một đao quang như chớp đã lẳng không nhắm hướng hắc đứng chém xuống.

Tay của Miêu Thiên Vương vẫn còn nắm cán đao, lưỡi đao còn nằm trong vỏ nạm đầy châu ngọc. Gã chưa bạt đao. Đao quang từ phía sau Phó Hồng Tuyết bay tới, giống như một tia chớp từ trên bầu trời trong lành phóng hạ.

Tâm thần Phó Hồng Tuyết toàn bộ chú ý vào người khổng lồ đứng trước mặt, làm sao nghĩ ra nổi đao quang lại từ đằng sau chém xuống.

Nữ nhân ngồi bên cửa sổ hát ca, tiếng hát tuy chưa dừng hẳn, lại đã lẳng lẳng nhắm mắt.

Nàng đã thấy qua uy lực của đao quang như chớp đó --- đao quang phát qua, máu thịt tung bay. Nàng đã thấy qua nhiều lần, bất nhẫn nhìn thấy nữa, nàng hiển nhiên thật sự không thích nhìn đánh giết.

Nhưng lúc đao quang đó lóe lên, tịnh không có máu thịt bắn tung tóe.

Thân người Phó Hồng Tuyết đột nhiên tà tà bay lên, xảo diệu lướt sát vòng đao quang, đao của hắc đã rút ra khỏi vỏ, phản thủ một đao, chém ngược ra sau.

Hắc đã tính chính xác bộ vị, đao đó tất quét trúng từ hai đầu gối lên bụng dưới của người vung đao đằng sau, sự tính toán của hắc chưa bao giờ sai lầm. Đao của hắc chưa bao giờ thất thủ.

Nhưng một đao của hắn đã chặt xuống, cũng không thấy máu, chỉ nghe “rắc” một tiếng. Đó không phải là thanh âm xương cốt bị chém gãy, lại giống như tiếng thân tre bị chém đứt.

Thiên Vương Trảm Quỷ Đao dài chín thước, một đao chém hụt, mũi đao chạm mặt đất, như cầu vồng bay ngược trở lại, trong cầu vồng đao quang, phảng phất có một bóng người ngẩn ngẩn phát ra tiếng cười thê lệ bay thẳng vào bìa rừng.

Tiếng cười và nhân ảnh đều biến mất, trên đất chỉ còn lại hai đoạn mộc côn bị chém đứt.

Đó có phải là hai chân của người đó ?

Người đó có phải chống nạng mà tới ?

Phó Hồng Tuyết quay mình, đao đã chui vào vỏ.

Người khổng lồ như thiên thần đã té xuống, ngã người trên giường, uy phong và thần khí hồi nãy đều không còn thấy nữa, chiến thần bất bại đó chỉ bất quá là một bù nhìn bị giật dây sao ?

Phó Hồng Tuyết nhìn gã chằm chằm, hỏi:

- Người đó là ai ?

Tên khổng lồ đáp:

- Miêu Thiên Vương, gã mới là Miêu Thiên Vương thật sự.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Còn người ?

Tên khổng lồ đáp:

- Ta bất quá chỉ là bù nhìn của gã, bù nhìn xuất đầu lộ dạng để người ta chú ý, cũng như thanh đao này.

Gã rút thanh đao của gã ra.

Trong vỏ đao hoa lệ khảm đầy châu ngọc, thanh đao giấu trong đó không ngờ lại là một thanh đao đất sơn phấn bạc, đó thật sự là một chuyện rất hoang đường, chỉ có kẻ điên mới làm được chuyện như vậy.

Phó Hồng Tuyết nhin không được:

- Gã là người nào ? Vì sao lại làm như vậy ?

Tên khổng lồ cúi đầu.

Nữ nhân bưng chén không ngừng rót rượu, tự rót cho mình, tự uống.

Tiếng hát của nữ nhân ngồi bên song cửa đột nhiên dừng hẳn, nói lớn:

- Bọn họ không dám nói cho ông biết, tôi nói cho ông biết.

Giọng hát của nàng trong vắt êm tai, nhưng, thanh âm nàng nói hiện tại lại tràn đầy bi phần tê dại:

- Gã căn bản vốn không phải là nam nhân, lại nuôi ảo tưởng làm một đại trượng phu đồng thời có thể làm cho bốn bà vợ thỏa mãn. Gã chỉ cao ba thước tám tấc, lại nuôi ảo tưởng mình là người khổng lồ thần thánh, gã làm chuyện đó, chỉ bởi vì gã căn bản là tên điên.

Nữ nhân bùng chén đột nhiên vỗ tay cười lớn:

- Hay, chưỡi rất hay, chưỡi cực kỳ hay.

Ả cười, nhưng mặt ả cũng đã méo mó đau khổ:

- Tại sao người không để cho người họ Phó thấy trượng phu vĩ đại của bọn ta làm sao để làm cho bọn ta thỏa mãn ?

Nữ nhân cởi giày đột nhiên xé toạt ngực áo, trên bộ ngực trắng như tuyết đâu đâu cũng đều có vết roi quất.

“Gã dùng cách này để làm bọn tôi thỏa mãn”. Ả cười so với khóc còn thê lương hơn: “Tôi luôn luôn là người rất dễ thỏa mãn, tôi đơn giản thỏa mãn muốn chết”.

Phó Hồng Tuyết lẳng lặng quay người, lẳng lặng bước đi.

Hắn bắt nhãn nhìn nữa, cũng bắt nhãn nghe nữa.

Hắn đột nhiên nhớ tới ả đàn bà sực mùi hoa lài đó, bọn họ đều như nhau, đều bị vùi dập, bị hủy hoại.

Trong mắt của đám đàn ông, bọn họ đều là những nữ nhân không cần mặt mũi.

Bọn họ không cần mặt mũi, có phải chỉ vì bọn họ phải chịu đựng sự vùi dập của nam nhân ?

Vô luận là không có cách nào chịu đựng nổi sự vùi dập cuồng điên, vì bọn họ căn bản vốn không thể phản kháng, cũng vô phương trốn tránh, thì còn cần mặt mũi làm gì ? Có phải là vô sỉ ?

Đám nữ nhân hô hoán:

- Ông sao không cứu bọn tôi ? Sao không đem bọn tôi đi ?

Phó Hồng Tuyết không quay đầu.

Hắn tịnh không phải không nghĩ tới cứu bọn họ, nhưng hắn hoàn toàn vô năng vô lực, vấn đề của bọn họ, ai ai cũng không có cách giải quyết.

Trên thế gian này chỉ cần có những nam nhân “rất cần đến mặt mũi” tồn tại, nhất định còn những nữ nhân “không cần mặt mũi” như bọn họ.

Đó căn bản vốn là vấn đề, vấn đề đó vĩnh viễn vô phương giải quyết.

Phó Hồng Tuyết không quay đầu, chỉ vì hấn cơ hồ nhịn không được muốn ói mửa. Hấn biết phương pháp duy nhất để giải cứu bọn họ, tịnh không phải là dẫn bọn họ đi, chỉ cần giết Miêu Thiên Vương, bọn họ mới chân chính được giải thoát.

Trên đất có những chiếc lá mới bị chém rụng, là bị lưỡi đao chém đứt, là Thiên Vương Trảm Quỷ Đao.

Hấn lần theo những dấu tích đó truy lùng.

Cũng có lẽ Miêu Thiên Vương đã chạy xa, cái hấn truy tịnh không phải là người Miêu Thiên Vương, mà là một mục tiêu. Hấn biết mình một khi còn một hơi thở, vĩnh viễn không bỏ qua mục tiêu đó.

Hiện tại hấn đã minh bạch Yến Nam Phi vì sao nhất định phải giết Công tử Vũ.

Người bọn họ muốn giết tịnh không phải là một người, mà là một đám người đại biểu cho tội ác và bạo lực.

oOo

Xuyên qua mảnh rừng dâu, ra tới hậu viện, một người đứng giữa đại điện đổ nát, nhìn hấn cười si dại.

- Tại sao cả tòa thiên niên cổ tự đã đổ sập mà người còn chưa chết ? Người còn đợi gì nữa ?

Mục trên tảng y của lão còn nhỏ giọt, trong tay lại cầm một đóa hoa tươi chớm nở.

Một đóa hoa thuần khiết tươi tắn.

Một đóa huỳnh hoa nhỏ nhỏ.

--- Ngồi lều dưới chân núi có hàng rào trúc bao quanh, còn có nhiều đóa huỳnh hoa.

--- Hình như do một cô bé trồng, cô bé mắt to to, tóc thắt bím dài dài.

Tâm Phó Hồng Tuyết chùn xuống, đồng tử đột nhiên co thắt, tay nắm cán đao càng bóp chặt.

- Đóa hoa đó đến từ đâu ?

- Người đến từ đâu, hoa đương nhiên cũng đến từ đó.

Hòa thượng diên vẫn cười si dại, đột nhiên quăng đóa hoa về phía Phó Hồng Tuyết.

- Trước hết người nhìn coi đóa hoa này là gì.

- Ta nhìn không ra.

- Đây là đóa thương tâm biệt ly hoa.

- Trên thế gian có loại hoa đó sao ?

Phó Hồng Tuyết nhặt đóa hoa, tay lạnh như băng.

- Có, trên thế gian một khi có người thương tâm, có người biệt ly, làm sao không có thương tâm biệt ly hoa được !

Hòa thượng diên không cười nữa, nhân tình dâng đầy một thứ ai thương vô hình dung:

- Trên thế gian một khi có thương tâm biệt ly hoa, người mua hoa đương nhiên khó tránh khỏi thương tâm biệt ly.

Phó Hồng Tuyết dùng hai ngón tay cầm đóa hoa, tay hấn không động, nơi đây cũng không có gió.

Nhưng cánh hoa lại đột nhiên rơi rụng từng cánh từng cánh, cuống hoa cũng khô héo.

Cánh tay đó vốn là cánh tay phù trợ bạt đao, khí lực của cánh tay đó, đã đủ để tiêu hủy cả sinh mệnh.

Hòa thượng diên càng bi thương hơn:

- Hoa từ đâu đến, đã lại về đó, còn người ? Vì sao còn chưa về ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Về đâu ?

Hòa thượng diên đáp:

- Đến từ đâu, nên về đó, hiện tại đi về, có lẽ còn kịp thời.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Kịp thời làm gì ?

Hòa thượng diên hỏi:

- Người muốn làm gì, ta làm sao biết ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người thật ra là ai ?

Hòa thượng diên đáp:

- Ta chỉ bất quá là hòa thượng diên, chỉ bất quá ngẫu nhiên lượm được đóa hoa nho nhỏ này.

Lão đột nhiên phất tay, hét lớn:

- Đi, đi làm chuyện của người cho nhanh, đừng đến làm phiền hòa thượng, hòa thượng phải thanh tịnh.

Hòa thượng đã ngồi xuống, ngồi giữa đồng gạch gỗ vụn nhắm mắt nhập định.
Điện đường cổ tự tuy đã đổ sập, tâm lý của lão là điện đường vô hình còn hoàn hảo, giống như một cái vỏ ốc, lúc mưa gió ào đến, lão có thể lập tức ẩn mình.
Có phải lão đã có thể thấy được mưa gió đã đến gần không ?

oOo

Tịch dương đầy trời, không có mưa gió. Mưa gió trong tâm lý con người, trong tâm lý Phó Hồng Tuyết.

--- Đóa huỳnh hoa đó có phải là hái nơi bụi trúc ? Vì sao phải gọi là thương tâm biệt ly hoa ?

--- Ai thương tâm ? Ai biệt ly ?

Phó Hồng Tuyết không thể hỏi, không dám hỏi, cho dù có hỏi cũng nhất định không thể trả lời.

Muốn biết câu trả lời đó chỉ có một phương pháp.

Hắn tận dụng toàn lực quay trở về.

--- Hiện tại quay về, có lẽ còn kịp thời.

Nhưng lúc hắn về tới, đã không còn kịp.

Bụi huỳnh hoa dưới hàng rào trúc đã hoàn toàn biến mất, cả một đóa cũng không còn, người cũng không thấy.

Trên bàn còn ba cái chén, một cái ấm trà, hai cái muống, trà còn nóng, trên giường còn chưa khô nước tiểu con nít.

Người đâu ?

- Trác Ngọc Trinh, Đỗ Thập Thất.

Phó Hồng Tuyết kêu lớn, không ai hồi đáp.

Trác Ngọc Trinh đã quay lưng ? Hay Đỗ Thập Thất đã bán đứng bọn họ ?

Phó Hồng Tuyết ngẩng mặt nhìn trời, hỏi trời, trời không đáp, hỏi sao, sao không nói, hỏi minh nguyệt, minh nguyệt lặn chìm.

Hắn phải đi đâu để tìm ra bọn họ ? Phải đi đâu để tránh một trường mưa gió này ?

Bóng đêm càng dày đặc, trong hắc ám đột nhiên truyền lại "cộc, cộc, cộc" mấy tiếng, đột nhiên có một làn chớp lóe lên.

Không phải là sấm chớp, là đao quang. Trong ánh lóe của đao quang, ẩn ước có

thể thấy một bóng người cao như cây cổ thụ.

Bóng người cùng đao quang đồng thời bay tới, người ngắn ngắn lạ thường, bước trên hai thân trúc cao một trượng, tay huy thanh đao dài chín thước.

Thiên Vương Trảm Quỷ Đao.

Đao quang lóe lên, chém ngang hàng rào trúc, chém vội tới đầu Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết thoái lui tám thước.

Đao quang vừa phát qua, hàng rào trúc liền bị phá hủy. Uy lực của Thiên Vương Trảm Quỷ Đao như phích lịch lôi đình, lại hoành đao chém Phó Hồng Tuyết, trong chớp mắt đã chém ra bảy đao.

Phó Hồng Tuyết lại thoái lui, hấn chỉ có thoái lui, bởi vì hấn không thể chống đỡ, cũng vô phương phản kích, hấn nhất định phải nhảy lên một trượng thì đao của hấn mới có thể đụng đến người Miêu Thiên Vương trên thân trúc.

Nhưng cả người hấn đều đang bị uy lực của Thiên Vương Trảm Quỷ Đao bao trùm. Song thủ của Miêu Thiên Vương nắm chặt đao, đao sau tiếp đao trước, căn bản không cho hấn cơ hội thở.

Chỉ bất quá nếu là phích lịch lôi đình thật, cho dù cũng là chiến thần thiên tướng thật, cũng phải có lúc ngưng nghỉ, lực lượng cũng có lúc dụng kiệt.

Phó Hồng Tuyết tránh tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín đao, thân người đột nhiên từ vòng đao quang bay thoát ra.

Đao của hấn đã rút ra khỏi vỏ.

Thiên Vương Trảm Quỷ Đao quá dài. Một tắc dài, một tắc mạnh. Nhưng lưỡi đao chỉ có thể tấn công từ xa, đợi đến lúc đối phương tiến đến gần, vô pháp tự cứu.

Hấn thấy được nhược điểm trí mệnh của Miêu Thiên Vương, đao của hấn đã công vào tâm tạng của Miêu Thiên Vương.

Ai biết được ngay lúc đó, hai cây trúc Miêu Thiên Vương đang đứng đột nhiên gãy thành mười khúc.

Người của gã chột từ trên không rơi xuống, Thiên Vương Trảm Quỷ Đao cũng đã rời khỏi tay, lại phản thủ rút ra một lưỡi đao khác, một đoạn đao lấp loáng hàn quang, thuận thế rơi xuống chém ngang ngực và bụng của Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết lần này tưởng thắng một chiêu, phản diện lại tạo thành một lỗ hổng trí mệnh cho chính mình.

Lúc hổ báo phóng mình lên vô lấy người, thợ săn có kinh nghiệm thường lòn mình dưới bụng chúng, cử đao chém vào ngực bụng của chúng.

Tình huống của Phó Hồng Tuyết hiện tại giống hệt hổ báo đang phóng trên không,

đao của thợ săn đã chém đến bụng dưới của hắn.

Hắn thậm chí đã có thể cảm thấy đao phong lạnh như băng rọc tét y phục của hắn.

Miêu Thiên Vương cũng đã tính toán hắn tuyệt đối tránh không được một đao đó, đó không phải là Thiên Vương Trảm Quỷ Đao, lại là sát nhân đao.

Khí lực toàn thân gã đều đã tập trung vào trên một đao đó. Nhưng khí lực của gã lại đột nhiên biến mất, bao nhiêu lực lượng cũng đều tản mát, giống như không khí trong túi da đột nhiên bị xì hơi. Đao của gã rõ rõ có thể đâm vào ngực Phó Hồng Tuyết, lại ràng ràng vô lực chém vào.

Chuyện này là sao ? Gã nghĩ không ra, chết cũng nghĩ không ra.

Gã nhìn thấy máu, lại không phải là máu của Phó Hồng Tuyết. Máu từ đâu bắn ra ? Gã cũng nghĩ không ra.

Đến lúc đó, gã mới đột nhiên có cảm giác trên yết hầu có một luồng hơi lạnh vô phương hình dung, chùng như yết hầu đã bị cắt lìa.

Nhưng gã không tin. Gã tuyệt không tin đao quang lóe lên một cái hồi nãy lại đã cắt đứt yết hầu của gã, gã chết cũng không tin trên thế gian có thứ đao nhanh như vậy.

Gã thậm chí cả thấy cũng không thấy được thanh đao đó.

Phó Hồng Tuyết cũng đã hạ mình xuống, hạ dưới hàng rào trúc. Trời đất lại phục hồi không khí hòa bình tĩnh mịch nguyên lai.

Hắn đột nhiên có cảm giác mệt mỏi không thể tả. Chuyện hồi nãy, tuy chớp qua trong một phút giây, nhưng trong phút giây đó, hắn đã dùng toàn lực trên mình.

Cự ly giữa sinh và tử, vốn như một sợi tơ.

Đến bây giờ, hắn mới có thể hoàn toàn minh bạch ý tứ câu nói đó. Hồi nãy, khoảng cách giữa hắn và tử vong thật sự quá gần, trận chiến đó thật sự là trận ác chiến hắn bình sinh chưa từng kinh qua.

Sao lấp lóe đầy trời, máu đã đổ, máu của Miêu Thiên Vương, không phải của hắn.

Nhưng hắn phảng phất cũng có cảm giác máu hắn đã chảy cạn kiệt, hiện tại Miêu Thiên Vương nếu còn có thể huy đao, hắn nhất định vô phương đề kháng.

Hắn thậm chí có cảm giác cho dù là một đứa trẻ vung đao chém tới, cũng đã có thể giết chết hắn.

May mắn là người chết không thể huy đao, đem khuya tăm tối như vậy, nơi sơn dã u tịch này cũng không có người qua lại.

Hắn nhắm mắt, hy vọng có thể nghỉ ngơi một chút để đầu óc thanh tỉnh, để tư tưởng có thể hoạt động.

Ai biết được ngay lúc đó lại có người đến.

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến tiếng chân người, cước bộ vừa ổn định vừa hòa hoãn, phảng phất có một nhịp điệu kỳ dị.

Người đó là ai ? Vì sao gã lại đến đây ? Đến đây làm gì ?

Phó Hồng Tuyết yên lặng lắng nghe, tâm lý đột nhiên cũng có thứ cảm giác kỳ dị.

Nhịp điệu của tiếng bước chân đó, không ngờ lại hoàn toàn đồng dạng với tiếng chuông nơi cổ tự thâm sơn.

Đó là chuông tang.

Trong nhịp điệu của tiếng bước chân đó, không ngờ càng phảng phất dâng đầy sát cơ.

- o O o -